

OBITUARIO

Obituari de **Germà Colón**, amic i mestre

Quan una persona ens deixa és normal que la memòria ens porte als inicis de la relació o de l'amistat amb ella. Dolorós, ho és, haver de parlar-ne, haver de repetir potser coses sabudes, però en realitat, quan ens deixa un ésser estimat les paraules són sobrades, i tan sols resta el sentiment i l'afecte que li vam tenir en vida. Això és ben bé el que hem sentit els membres de la Fundació Germà Colón en conèixer el traspàs del nostre estimat **Germà**, amic i mestre, que ha deixat un buit en el món universitari i en el món de la recerca dins el camp de la lingüística i filologia romàniques, i en concret, en l'estudi de la nostra llengua.

Castellonenc d'això que es diu «de soca» (havia nascut al carrer d'Amunt), va haver, després de fer la seua llicenciatura en filologia romànica a la Universitat de Barcelona, d'anar-se'n a Bèlgica i Suïssa a deixar-hi constància del seu amor al treball universitari, a encetar nous camins en l'ensenyament i la recerca de les llengües ibèriques, sobretot l'espanyol i el català, però també del portugués. Allà, hi comença a mostrar un interès particular per l'anàlisi del lèxic i del sentit de les paraules que ell considera com una característica del llenguatge humà, que reflecteix la història cultural dels pobles, orientació que el col·loca en les recerques lingüístiques formals dominants de l'època, i amb aquest propòsit entra a formar part de l'equip dirigit per **Walter von Wartburg** en la redacció de l'ingent i fonamental Diccionari Etimològic de la Llengua Francesa (FEW).

És l'encarregat de crear el Departament d'Iberoromanística de la Universitat de Basilea, faena que li encarrega, amb reserves pel resultat, el seu mestre Walter von Warburg. Aquest període és difícil per a Colón perquè en aquella universitat suïssa, els estudis sobre hispanística eren del tot desconeguts, de tal manera que quan pren les regnes del Departament tan sols hi ha un llibre. Això ho contava Colón sorpés i alhora orgullós per tal com es tractava d'un exemplar del nostre Boletín de la Sociedad Castellonense de Cultura. Quan l'ensenyament de les llengües hispàniques comencen a agafar volada, Wartburg felicita Colón per l'èxit, i els estudis es van sedimentant. D'altra banda, a Basilea, crea un bell grup de deixebles, que l'acompanyen en la recerca, alguns dels quals publiquen també treballs al boletín.

Finalment ve la jubilació, que el porta, al cap de molts anys, a

la nostra terra, i s'instal·la a Barcelona.

Home de ciència ha estat reconegut a través de la seua vida amb molts homenatges, doctorats honoris causa, premis institucionals, etc per exemple: Germà Colón va ser professor associat de les Universitats d'Estrasburg (1968-1972) i de Barcelona (1973-74). Era membre corresponent de la Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona (des de 1963), de l'Institut d'Estudis Catalans (des de 1966) i de la Real Academia Española (des de 1985), i membre de ple de l'Institut d'Estudis Catalans. Era coeditor del Boletín de la Sociedad Castellonense de Cultura i membre de diversos consells assessors (de la Fundació de Cultura Catalana, entre altres). Va ser president de l'Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalanes (1976 - 1982) i de la Sociedad Suiza de Estudios Hispánicos (1982-1985), i membre del Bureau de la Société de Linguistique Romane (1980-1986); des del 1987 fou vicepresident de la Junta Permanente de Historia de la Lengua Española.

Les universitats de València, Alacant, Jaume I, Autònoma de Barcelona i Complutense de Madrid li atorgaren el títol de doctor honoris causa. La Generalitat de Catalunya li va concedir el 1985 la Creu de Sant Jordi. L'any 1979 va obtenir el premi Prat de la Riba de l'Institut d'Estudis Catalans, el 1987 el premi Sanchis Guarner de la Fundació Jaume I i el Premi de Literatura de la Generalitat de Catalunya. Fou membre del Consell Valencià de Cultura de la Generalitat Valenciana. L'any 1999, se li va concedir la Gran Cruz de Alfonso X el Sabio que atorga el govern espanyol.

Un aspecte de la seua persona que destacava igual que el científic era la seua senzillesa i bon tracte, sempre discret i amable, generós i pròxim amb els estudiants i professors joves.

Amic i estimat Germà, que la terra et siga lleu (*sit tibi terra levis*). Descansa en pau.

LLUÍS GIMENO